

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 frt.
Negyedévre . . . 1 frt.

Megjelenik • lap hetenkint
vasárnap, egy iven.

E lap szellemi részét illető
közlemények a szerkesztő-
séghez, a pénzküldemények
a kiadó-hivatalhoz külden-
dők.

Hirdetési árak:

A három hasábra terjedő
petitsorért egyszeri hirdetés
nél 18 kr., a két hasábosért
12 kr., az egy hasábosért
6 kr. számítatik.
A „Nyilt-tér“-ben a három
hasábos petitsor igatási díja
15 kr. o. ó.
Bélyegdíj minden egyes be-
igatásnál 30 kr.
Bérmentetlen levelek nem
fogadtatnak el.

Szentesi Lap.

Vegyes tartalmu hetiközlöny.

Pusztulunk.

Mind jobban elmerülünk lassanként azon örvénybe, melyből alig van menekülés. A termékeny, mézzel-tejjel folyó ország népe eladósodik; a földbirtok haszna immár kevés, hogy kielégítse a mértéken túlhajtott szükségleteket. Megdöböntő módon túl vannak terhelve gazdáink nagy részének birtokai betáblázásokkal, dobra kerül száz meg száz, ösidők óta egy család tulajdonát képezett gazdaság, szóval az anyagi tönkrejutás ijesztő példáit látjuk naponta.

És ennek a szomorú állapotnak két oka van. Egyik a számítás nélküli gazdálkodás és ezzel kapcsolatosan a meggondolatlan adósságinálás, másik a régi jó erkölcsök hanyatlása, az ebből kifolyólag lábrakapott fényűzés, pazarlás.

Egy nép, különösen gazdálkodással foglalkozó nép létét csalhatatlanul a számítás, takarékoskodás föltételezi. Áll pedig ez főképp ránk, magyarokra vonatkozólag, akik tudvalevőleg úgy sem szakmányolván ki kellőleg a földünkben rejlő áldást, legalább munkánknak szerzett eredményeit kell, hogy megbecsüljük. Valjon megbecsüljük-e hát? Bizony nem. Számolunk-e? Annál kevésbé. Vagy számításra mutat-e az, midőn 30, 40, 50, sőt még ennél is magasabb kamattal veszünk föl pénzt, nagy összegeket gazdálkodási célokra? Vannak olyan szám-tanilag abszurd dolgok, melyeknél a képtelenség valósággal szembeszökő. És mindenesetre a leg-hatalmasabb abszurdum föltenni, hogy valamely földbirtok a bele fektetett tőke rendes kamatain és a reá fordított munka díján kívül 40—50 százalékat jövedelmezzon uszarakamat fizetésére. A

világrend megbomlása kellene ahhoz, hogy a föld ilyen túlbő hasznot adjon.

Van rá példa elég, hogy uszorás pénzzel gazdálkodó földműveseink előbb-utóbb tönkrejutnak, és mégis kerülnek újabb meg újabb adozatok, kik nem okólnak a mások szerencsétlenségén. Az első könnyelmű lépéstől függ az ember sorsa. Aki ezt az első, nehéz lépést megtette, azontúl aztán rohamosan halad előre, bukása felé. Először rendszerint kisebb összeget vesz föl az uszorástól, gondolván, hogy kis tőkének a kamata is kicsiny, hanem a 100 ftból két év alatt még egyszer aynyi lett, a harmadik évben, hogy érdemes legyen betáblázni, hozzávesz egy-két száz ftot, és így megy a végtelenségig, azaz dehogy, legföljebb 6—8 esztendeig, amikor már csak oda van visszatérése a boldogtalannak, hogy a napszámos-mesterséget újra kezd.

Hogy az itt leirt kép megfelel a valóságnak, arról legjobban tanuskodhatnék a telekkönyvi igtatókönyv, melyet találóan lehetne elnevezni gazdáink bűnlajstromának.

Bűnlajstrom — igen, — mert tudni kell, hogy sokan az ilyen, bukásuk csiráját magukban hordó kölcsönöket még nem is gazdasági célokra, hanem egyenesen mulatásra, fényűzésre használják föl. Ez a második, tán az elsőnél is keservesebb hibánk.

Ezelőtt egyszerű, igénytelen nép voltunk és gyarapodtunk.

Ha nem is számítással párosult szorgalmunk után meg tudtunk élni, mert a divatot, luxust csak hírből ismertük. Mai napság sem tudunk még számolni magunkkal és körülményeinkkel,

a rendelkezésünk alatt álló természeti és emberi erőket nem tudjuk észszerűen, fontolva fölhasználni, ellenben tudunk pazarul költeni, ránk ragadt a fényűzés megromító szelleme. Ez az ellentétes, nemzetgazdaságilag tarthatlan állapot el fog pusztítani, ha elég korán tudatára nem ébredünk az úzótt gazdálkodás veszélyes voltának.

Amig valamely gazdálkodó, kinek csak a tisztességes megélhetésre van anyagi és szellemi tőkije, elég könnyelmű, mondhatjuk lelkiismeretlen „uszorás“ tizeseket dobni a cigánynak és a kártyaasztalnál hagyni drága pénzét és idejét, amig földművelőink nejei és leányai gazdaságuktól kényszerítve elvont pénzen vásárolnak selyemruhákat és áldoznak a divat szeszélyes, de költséges hatalmának, — addig nálunk egészséges nemzetgazdasági viszonyokat képzelni sem lehet. Hanem igenis el lehet képzelni, miszerint a megkezdett úton való tovább haladás mellett anyagilag és ez által erkölcsileg is elpusztulnak tősgyökeres régi családjaink, melyeknek az idők végtelenségig való fennmaradását, gyarapodását pár évvel ezelőtt még kétségbe vonni sem mertük volna.

Hiszen ilyen úton menve, csak még egy-két rossz termés kell ahhoz (már pedig a természet hatalmával előre nem lehet számolni), hogy az alföldi lakosság nagy része koldusbotra jusson. Mentsen meg tőle az ősi erények istene, mentsük meg tőle önmagunkat az által, hogy rendszeresen takarékos gazdálkodást folytassunk ezentúl egyenként és összesen. Csak úgy tart-hatjuk fenn Magyarországot sokáig, boldogan.

Z. . . .

T Á R C A.

Önéletrajz.

Hogy valaha hét vármegye
Értem egymást meg ne egye:
Elmondom, hogy hol születtem,
Hol kergettem a lepét . . .
Elbeszéltem életemnek
Leggyönyörűbb részletét.
Nemes Radnót helységében
Születtem én a felvégen.
Egyszerű kis szalmás házban,
Mint a nagyok rendszeren,
Itt ringatta édes anyám
A bölcsőmet csendesen.
Az én kedves szülőföldem
Fekszik egy szép kies völgyben.
E szép kies völgyön által
Egy folyó: a kis Balog
Játszi kedvvel, fris erőben
Idestova kanyarog.
Mint kis gyerek a Balogban
Sok halat és rákot fogtam.
Egy abrakos tarisznyával
Vittem haza némelykor:
Pedig nagyon megtiltotta
A halászszt a rektor.
De a rektram soh' se bántott,
Mert én, mint a miatyánkot,
Ugy mondtam a leczkét mindig,
Nem akadtam el soha . . .
Examenkor többet tudtam,
Mint az egész iskola.
Volt is aztán vásárfia:
Bicska . . . percc és muzsika . . .
Édes anyám örömeben
Tejbe vajba fürdetett . . .
Édes apám a csizmámra
Szép sarkantyut tettetett.
Nem érttem semmi máshoz:
Csak a könyvhöz . . . tanuláshoz.
Ha kimentünk a tavaszi
S ősi alá szántani:
Soh' se tudtam a lovakat
„Hozzád“, „tűled“ hajtani.
A lett vége a dolognak,
Hogy beadtak tanulónak,
Mert látták, hogy gazdálkodni,

S dolgozni nem szeretek . . .
Igy legalább — azt mondták — még
Praeceptor is lehetek.
De egy kicsit többre vittem,
Mert én magyar költő lettem.
Kárpátoktól Adriáig
Lelkesülnek dalomon . . .
Holtom után piramis fog
Emelkedni síromon!

Pósa Lajos.

A koronázási szertartásról.

Kiss Zsigmond fölvétele.

III.

Hogy a koronázás érvényes legyen, arra nézve a szt. Istvántól maradt, s azóta valamennyi magyar király által használt szent koronának alkalmaztatása megkivántatik. Volt eset reá, hogy I. Károly 1301-ben Zágórában és Esztergomban, 1309-ben Budán egy új koronával megkoronáztatott, mégis, midőn szt. István koronája, az azt magánál tartotta erdélyi vajdától vissza-került, 1310-ben ezen szt. koronával magát Székesfehérváron újból megkoronáztatatta.

A koronázási szertartás, a fentebb említett kir. hitlevélén túl, az ősi vallásos megkoronáztatásból, és a kir. eskü ünnepélyes letételéből áll. Ezen szertartáshoz mulhatlanul megkivántatnak az ország ékességei, u. m. a szent korona, kard, alma, kormánypálca, saru és harisnyák.

A szent korona két részből van összeállítva, melyeknek egyike latin, a másik görög. A latin rész az, melyet Szilveszter pápa adott az első magyar királynak, s ki azzal magát meg is koronáztatta, a görög rész újabb, mi a rajta lévő Constantin Porphirogenita, Dukós Mihály, és I. Geiza király képeiből következtethető. E korona anyagi-apostoli nevet visel, s a nemzeti kegyeletnek mindég legfőbb tárgya volt.

A kormánypálca arany lemezzel bevont buzogány

alakú pálca, kristály golyóval diszítve, melyről 26 lánc-on ugyanannyi arany golyócska csüng.

Az alma arany-lemzeből van, felül kettős kereszttel van ellátva. Négy része négy paizsot mutat, ezek egyikén az anjoui királyoknak Magyarországgal egyesített címere még most is látható.

A kir. palást, részben az első magyar király ne-jének Gizellának készítménye, melyet férjével együtt a székesfehérvári egyháznak ajándékozott, de mely később kir. palásttá lett. Ennek kelméje két selyem, több szent képekkel és írással van arannyal himezve. A saruk sárga bőrből vagynak, s a harisnyákkal együtt későbbi eredetűek a kir. palástnál.

A koronázási szertartás a következő módon megy végbe: a koronázásra kitűzött napon a koronázandó király, az ország zászlósainak, kik a koronázási ék-szereket elől viszik, Magyarország és a kapcsolt részek zászlói, a mánások és rendeknek kíséretében, a koronázási egyházba bevezetetik, — szent mise közben az igazság és béke követésére, és az egyház védelmére megeskettetik, jobb válán, karján és hóna alatt a szent kenettel felkenetik. Ekkor a szt. István palástját föl-ölti, az ország primása kezéből szt. István meztelen kardját átveszi, — erre közvetlenül a szt. korona fejére tétetvén, az ország kormánypalcáját jobb, arany almáját bal kezébe tartván, a nádor „éljen a király“ szavára hangos éljenzések, a „téged Isten dicséretünk“ ének fölhangzása, s az ágyuk megdördülése mellett a trónt elfoglalja.

A szent mise végeztével, a most elmondott öltö-zetben és ékességekkel, az ország három színét tar-talmazó posztóval bevont padolaton, egy másik e célra rendelt templomba megy a megkoronázott király, előtte menvén a szt. korona alá tartozó országok zászlóvivői. Itt a trónt elfoglalja. A koronázást megelőzőleg általa kinevezett arany sarkantyús vitézeket, kik előtte bal

* Az uzsora-kérdés, melyre vonatkozólag a kormány már jó ideje egy előterjesztés benyújtására van a képviselőház által utasítva, tehát tanulmányozás tárgyát képezi ez idő szerint az igazságügyminiszteriumban. Számos szakférfiúnak, a képviselőház több tekintélyes tagjának véleménye hallgattatott ez ügyben ki, s valószínű, hogy a kormány erre vonatkozó előterjesztése nem sokára a képviselőház asztalára kerül. Ezen előterjesztés, mint a „N. H.” hallja, törvényjavaslat alakjába leendő, s a telekkönyvi bekelezés által biztosított követelésekre nézve törvényes kamattalbat fog megállapítani.

Polgári iskolánk ügye.

II.

Azt mondhatná ugyan valaki, hogy nálunk mindig volt és van ma is középosztály, jelesen: ott van az iskola nyűgöző bilincseit korán megunt semidictu-soknak csoportja, mely a tudományok előcsarnokába való bepillantást eléggé képesítőnek hiszi egy hosszú életen keresztül való megélhetésre, mely fennen dicsek-sík azzal, amivel nem bír, t. i. a tudományyal, s mely a népek könnyenhiűségéből táplálkozik; ott van iparosainknak azon osztálya, mely a tisztességes s az államnak életében annyira fontos iparüzést szé-gyenelve vagy megunva, az irás és olvasás szerény ismereteit bármely hivatal helyes betöltésére képesítő-nek hiszi, mely nagyobb megtiszteltetésnek tekinti a rosszul kiérdemelt „tekintetes”, mint a jól megérdemelt „nemzeter” címet. Ott van földmiveseinknek vagyos része, mely vagyonánál fogva nemcsak jogosítottnak, hanem képesítettnek is hiszi magát bármely községi vagy országos közügynek nem csak elbírálására, de elintézésére, mely a külsőségek elsajátításában hiszi rejleni a műveltség postulatumait, mely a társadalmi életben a fokozatokat a „vagyon” után méri, mely az embernél nem a belső, hanem a külső értéket tekinti, és a szerint becsüli.

Hogy ilyen középosztály hazánkban csakugyan van, azt elismerem, sőt elismerem azt is, hogy ezen osztálynak is vannak egyes derék tagjai, kik a tömeg-ből kiemelkedve, komoly tanulmány vagy hosszas gyakorlat által magokat kellőleg képesítették, de viszont azt is merem állítani, hogy társadalmi viszonyainknak ily módon való alakulása nem természetes, hogy ezen osztálynak létezése nagyobb baj mint nem létezése volna, hogy ezen osztálynak iránya, törekvése helyte-len, sőt sok tekintetben káros; és hogy ezen irányú törekvést ellensúlyozni egy más középosztály létesítése által szükséges.

Szükséges tehát egy új középosztály létesítése, létesítése egy oly középosztálynak, mely szorosan véve nem tartozik ugyan a tudományosan művelt osztályhoz, mert tagjai földmivések, iparosok, de bír a műveltség-nk azon általános kellékeivel, melyek, még intellec-tualis szempontból is, részére a társadalomban tisztes-séges helyzetet biztosítanak; mely nem csak vagyoná-val, hanem értelmiségénél fogva is imponál; mely a műveltséget nem mint eszközt a megélhetésre, hanem mint célt tekinti, tehát amelynek a műveltség öma-gáért kell; mely közügyeinek rendezésében, politikai jogainak gyakorlásában önmaga lábán jár, és saját

képzettségénél fogva képes a helyes irányt a helyte-lentől megkülönböztetni, és nem szorul idegen, sokszor roszakarátú tanácsadókra; mely a hazában létező és a műveltségnek oly különböző fokozatán álló két osztályt éles ellentétet kiegyenlítsé, az azok közt tatóngó irt áthidalja, és így társadalmi életünknek egészségesebb alakulást adjon.

Ime ezekben van röviden körvonalozva a pol-gári iskolák föllállításának célja. Ez volt a törvény-hozás intentiója, midőn a népnevelésről szóló 1868. évi XXXVIII. t. cikk keretében a polgári iskolákat fölvette, ez volt különösen intentiója nagyszellemű b. Ötvös Józsefnek, ki lelkének egész hevével csüggött a magyar nép boldogításának nagy eszméjén, ki látva népének szellemi elmaradottságát, ismervé társadalmi életünknek általam föntebb jelzett nyomorúságait, midőn 1867-ben a közoktatásügyi tárcát átvette, állásának s befolyá-sának egész súlyával törekedett a célnak elérésére.

Aki már a polgári iskolának célját, rendeltetését, hivatását így ismeri, az nem fogja a polgári iskolától oly képeztetés nyújtását követelni, aminőt az rendel tetésénél, céljánál fogva nem adhat; és aminőt csak a reáliskola nyújthat; tudva azt, hogy míg a reális kola előkészít a műegyetemre, tehát a szakképzésre, addig a polgári iskola oly általános ismereteket nyújt, melyek minden művelt embernek szükségesek, amott tehát inkább a műegyetemre való előkészítés, itt köz-vetlen az életben szükséges ismeretek-gyűjtése a cél. Ezen különböző célhoz képest különbözők lévén ezen intézetekben a tantervek, nagyon természetes, hogy egyik intézetből a másikba átlépték bizonyos hátrányo-kat szenvednek. A tantervek ezen különbözőségben rejlik azon, a szülőkre és tanulókra nézve is egyiránt igen kellemetlen körülmény, hogy akik polg. iskolából lép-nek át reáliskolába, egy évet veszítenek. De ezen bajon segíteni nem lehet, mert ennek oka e két intézet külön rendeltetésében, külön céljában rejlik. Különböző lévén a cél, különbözők az eszközök a cél elérésére.

Megvan tehát fejte az ok, hogy miért veszítenek a mi növendékeink is egy évet, ha tőlünk reáliskolába lépnek által.

De látuk a panasznak azon részét, mely így szól „a mi intézetünk már szervezeténél fogva nem felelhet meg sem a polgári iskola, sem a gymnasium céljának. Ezen panasz intézetünk ellen, leginkább oly férfiak által emeltetik, kik a tanítás terén működnek, tehát szak férfiak, és így legilletékesebbek valamely intézet szer-vezetésének elbírálására. Zolnay Károly.

(Folyt köv.)

A nagy világból.

Mig mi idehaza az árvízveszélyek kellemetlen behatása alatt minden más eseményt háttérbe szorítunk, és a rossz év folytán pogányul álló erszényeinket lehe-tőleg megerősítjük, hogy legalább némi kis anyagi segélyt nyújtsunk az ezer meg ezer tönkrement csa-

ládunk, addig a külföld zajos, nevezetes eseményei foly-nak tovább, és ki tudja: miként fognak lefolyni.

Régen volt, hogy anyai, külföldi természetű, de egytől egyig nagyfotosságú harci hír járta volna be a világot, mint ebben és a múlt évben. Es szemben ezzel a különböző eseményekkel valóban nehéz, majd-nem teljesíthetetlen föladat az, hogy egy vidéki lap, mely-nek tere mindössze is csekély, behatóan vagy csak futólagosan is foglalkozzék a heti eseményekkel. Mi tehát képtelenek vagyunk akár egy mozgalomnak is a sok közül összefüggő képét adni és arra kell szorit-koznunk e rovatban, hogy egy-egy érdekes részt sza-kitunk ki innen is, onnan is azon olvasóink számára, kik a külföldi híreket fővárosi napilapokból nem ol-vassák.

Keleten az ügyek napról napra jobban bonyo-lódnak. Vrcsevics osztrák-magyar alkonzul lépéseit a lázadók vezéréinél ugyan nem követte a remélt siker, de némi hatást mégis tett közbenjárása. A tanácsko-zásban, a „Polit. Corr.” értesülése szerint, a vezérek részéről először Soticza Lázár szólt, s hosszasan fejte-gette a török ígéretnek megbízhatatlan voltát. „Nekünk”, — ugymond, — „csak a nyomor kényszerítette ke-zünkbe a fegyvert. Az ígért reformok sem fognak ben-tünkbe az iga alól fölszabadítani. Elhisszük, hogy a szul-tán a legjobb szándékkal teszi ígéreteit; de hogy mi-ként szokták az ilyen ígéreteket teljesíteni, azt ön, con-sul ur, ki régóta él körünkben, legjobban tudhatja.”

Egy másik főnök azt mondta, hogy a hatalmak, melyek a fölkelőknek a fegyverletelt tanácsolják, nem ismerik a török hivatalnokokat. — Ezután heves szó-váltás támadt Pavlovics Peso és egy, a lázadók sorai-ban szolgáló orosz között, ki mint csapatvezér szintén részt vett a tanácskozásban. Pavlovics hevesen meg-támadta az orosz kormányt magartartása miatt; az orosz védelmére kelt a pétervári kormánynak. A 66 éves Simoncsics Bogdán kijelenté, hogy bár agg embert mégsem teszi le a fegyvert. Ő is belátja, hogy a ha-talmak, s főleg Ausztria jót akarunk a fölkelőkkel, de ezek jobban ismerik a törököket.

Ha a hatalmak biztosítékot nyújtanak az iránt, hogy jövőre más lesz a fölkelők sorsa, akkor igenis le fogják tenni a fegyvert. — Végül Pavlovics Peco ismételve megköszönte Ausztria nagylelkűségét, de egy-szersmind újra hangsúlyozta, hogy a törökök proposi-tiói elfogadhatlanok. Vrcsevics alkonzul meggyőződött arról, hogy a lázadókat csak a törökök ellen táplál, bizalmatlanságuk tartóztatja vissza a fegyverleteltől.

Ily körülmények között aligha lesz a török biz-tosok működésének nagy sikere. — Konstantinápolybó-irják, hogy Heidar effendi már kedden egy hete, Vassa effendi pedig folyó hó 4 én utazott el a lázadók tábo-rába. Már hamarabb is elutaztak volna, ha a kormány a szükséges pénzt rendelkezésükre tudta volna bo-csájtani.

Azon pénzről, mely a biztosoknak az alkudozások megkezdésére szükséges, érkekes közlést olvasunk a „P. L.”-ban. A szultán pénzt kért minisztereitől; de

térdre hajolnak, a szt. István kardjával jobb vállukon megérinti, s ezzel fölavatja.

Templomból kijöve, a királyi esküt, az erre ki-rendelt helyen, az esztergomi érsek előmondása után leteszi. Majd lóra ülén, a koronázási dombra lovagol, s ott szt. István kardjával a négy vágást megteszi, annak kijelentésével, hogy az országot bárhonnan be-törő ellenségtől fegyverrel is megvédeni kész.

Mily egyszerű egy koronázási szertartás, arról csak az nyerhet fogalmat, ki az ősidőkből eredő, majd később még jobban kifejtett magyar arisztokraticus fény-üzést, s a magyar viselet dalasságát teljesen ismeri. E dalasságot semmiféle idegen viselet nem tükrözi vissza.

A koronázást mindenkor az esztergomi érsek teljesítette, ennek jogköréhez tartozik, habár volt is már egy pár eset, hogy a koronázást más főpapok teljesítették.

A koronát az esztergomi érsek és az ország ná-dora tették a megkoronázandó király fejére. A nádori méltóság újabb időben eltöröltetvén, — midőn 1867. június 8-án az utóbbi koronázás megtörtént, az azon időbeni m. kir. miniszterelnöknek jutott a szerencse, hogy a nádor helyett a szt. korona föltételét az ország primásával együtt teljesíthesse.

A magyar mindég lovagias nemzet lévén, régebb idő óta gyakorlatba vétetett, hogy férjével együtt a királyné is megkoronáztatik, annak jeléül, hogy ő is részesül kir. férje terheiben és jogaiban; — a két ko-ronázásban azon különbség van, hogy a királynék jobb karon, tenyéren, és hónuk alatt kenetnek meg, — a kir. pálcza és alma átadatik ugyan, de a kard nem, s a szent korona jobb vállukra tétetik, — a ko-ronázási szertartást a veszprémi püspök, ki egyúttal a királyné kancellárja — végezi. A királyné fejére csak a házi korona tétetik, habár a XV. század végéig a

szent koronával is fejkön koronáztattak. A királyné azonban esküt nem tesz, kivévén, ha mint nőkirály koronáztatik meg, mely esetben mind azon módozatok megtartatnak, melyek a rendes koronázásnál követeteni szoktak.

A koronázás megtörténte az ország törvény-könyvébe becikkelyeztetik, annak megerősítésével, hogy a koronás király, legfőbb hatalmi polcán, a nemzet által is elismertetik.

Ezek azon előfeltételek, melyek mellett a magyar király a fejedelmi alkotmányos jogokat gyakorolhatja. Mindezek egyidejűek Magyarország fönnállásával; — s a nemzet és királya közt az összekötő kapcsot ké-pezik. Azonban az ősi szokások ha a fejedelmet reá helyezik is a trónra, a trón legerősebb támaszát nem a törvény, nem az ősi gyakorlat, s nem a szuronyokra fektetett erő, hanem a nép szava tette, s ragaszkodása képezi.

Boldog fejedelem csak az lehet, kit népe szere-tete övez körül, — alkotmányos monarchia mellett boldognak azon nemzet mondhatja magát, ki fejedel-mével együtt, egyetértve működik azon ország javának előmozdításán, melyen kívül számára nincsen hely. És ily nemzetre örök igazsággént marad, hogy egymást érte s boldogítva ily egy nép, bármily vésszel bizton s bátran szembe lép.

A vadászat vége.

Beszély.

Irta: Kenedi Géza.

Adél és Ernő nagyon jól érezték magukat. Majd elnyelték szemeikkel egymást. Jól is nézett ki a ked-ves házi kisasszony. Szinte neki pirult a nagy beszél-getésben. Sötét haja, élénk szemei és mozgó karcsu termetével oly ideális jelenség volt, hogy mikor kliensemre neztem, olyan formán éreztem magam, mintha hideg tust

öntöttek volna rám. Ernő is belemelegedett a beszédbe és a világot sem nézett ki embernézőnek, mint a hogy Bárdos szerette nevezni. Az öreg ur ugyan néha gyanusan nézett oda, de a magas politika őt oly régióban mozgatta, honnan már nem igen látni a földi dolgokat.

Jöttek a sütemények. Doroghy az indianus fán-kokat tucat számmra nyeldeste és utjokat jó vörös bor-ral tette szánkázhatóvá.

Denique vettem észre, hogy mire a vacsorának és beszélgetésnek vége volt és fölkelünk: Doroghy Ákos urnak négy vagy hat lábra volt szüksége, hogy meg tudjon állni. Ezen még csak segítettém volna va-lahogy és karon fogtam, hanem zavart szemei elárulták az abnormalis állapotot; beszélő szervei meg plane el-meutek vendégszerepelni.

A gazda, Bárdos oda jött hozzánk jó éjt kívánni nejjével együtt.

— Ne neked!

Doroghy értelmetlenül mosolygott és nyelve aka-dozva mormogott valamit, mintha beszélne, de csak anyit hallottunk belőle; — Adél, — — — a somlai — — az agarak, — holnap vadászat.

— Ez is nyuzni fog! mondám halkan az öreg urnak. — Ez nem embernyzó ám öcsém! válaszolt az öreg ur célzatosan.

— De mást fog ám nyuzni uram bátyám!

— Hát mi a manót.

— Rókát! — vágott közbe a doktor.

Bárdos nagyot kacagott s a doktornak kezét nyújtá: — Jó éjt doktor ur!

— Jó éjt tekintetes ur!

Az első lépés a Parnassus felé! sugám Ernőnek titokban.

Adél hálaadólag nézett rám és én az elázott hóst támogattam, samaritanus jószívűséggel s hálósobájába vezetém.

ezek nem adhattak, s azt felelték, hogy minden megszereshető pénzt az éhöz hadsereg szükségének fedezésére kell fordítani. Ekkor a szultán egyik kéme által meszt veszi annak, hogy azon a hajón, mely Vassa effendit volt Klekbe szállítandó, néhány, a hadsereg ellátására és a hazatérő fölkelők fölsegélyezésére szánt zacskó pénz van. Azonnal konfiskáltatta a pénzt és palotájába vitette.

A szultán egyáltalán cifra dolgokat művel. Hire jár, hogy egyik legfőbb tisztviselőjét, ki a Zichy gróf által sürgetett irade kibocsájtásának szükségességéről beszélt neki, saját felséges kezeivel fölpofozta. A szultán ezen föméltóságnak kevés híján annyi pofont szolgáltatott ki, ahány pontja van a reformtervnek.

Nem csuda hát, ha Mahmud és Raschid minden jó akaratuk és értelmességük dacára semmi jót nem művelhetnek.

Mindezekből az tűnik ki világosan, hogy a hatalmak még erősebb föllépése fog szükségessé válni, hogy a béke helyreálltassék. Talán ezen tekintetben a közel jövő már biztosságot fog nyújthatni.

Helyi hírek.

— A szentesi rom. kath. elemi tanodákban az első félévi vizsgálatok következő rendben tartatnak meg: március 13-án délelőtt: a IV. vegyes-osztályban, március 13-án délután: a III. vegyes-osztályban, március 14-én délelőtt: a II. fosztályban, március 14-én délután: I. fosztályban, március 15-én délelőtt a II. leány-osztályban, március 15-én délután: az I. leány-osztályban, március 16-án délelőtt: a kültéri vegyes osztályban. Mely vizsgálatokra a szülők és tanítványok ezennel tisztelettel meghívattak. Szentesen, 1879. március 10. Az igazgatóság.

— A református iskolákban a tavaszi vizsgálatok következő napokon és rendben tartatnak: Március 13-án d. e. a Vattay Vince, d. u. Szalai József, 14-én d. e. Torday József és Sajó Sándor, d. u. Körtvélyesi Sándor, 15-én d. e. Papp László, d. u. Kabai András, 16-án d. e. Tergenyi Ferenc és Kovács János, d. u. Német Elek, 17-én d. e. Katona József, d. u. Német Lajos, 18-án d. e. Csató Sándor és Kovács Lajos, 19-én d. u. Szabó Lajos és Falábu Sándor vezetése alatt álló osztályokban.

* Hangversenyt rendez a hó 25-én a nő- és dalegylet, fele részben egyik, fele részben a másik egyet javára. A már nagy részben összeállított műsor, melyet jövő számunk egész terjedelmében fog hozni, valóban oly változatos, az egyes közrentüködők nevei oly sikert ígérnek, hogy e hangverseny jó eredményéről már előre is meg vagyunk győződve.

— A tisztviselői fiókegylet ma tartandó közgyűlésére annál is inkább figyelmesre tesztük a tagokat, mert a már egyszer összehívott közgyűlés éppen a tagok csekély számu megjelenése miatt nem volt határozatképes. Valamely egylet minden tagjának legelső

joga, de kötelessége is az, hogy a közgyűlésben résztvegyen.

Plager Jakab ur 13 frt. 33 krt. adott át a kisedóvoda javára egy, Pócs János ellen nyert becsületsértési perben utóbbi által fizetett bírságból. Ezt az összeget, valamint a helybeli két tükarékpenztár által ugyan e célra küldött 15—15 fót. köszönettel nyugtázom. Bányai József, pénztárnok.

— Beküldetett. Egy különös újdonsággal lépünk a nagy közönség elébe. F. hó 3-án tisztelendő Filó János, ref. lelkész ur „megráncigált, megrugdosott“ egy 70 éves asszonyt, Bartha Sándornét. Az eset, melyet hiteles forrásból ismerünk, következőleg történt. B. S. ezelőt 3 évvel megalkudta Filó ur felsőparti házát s előlegül adott rá 100 fót, azon kikötéssel, hogy csak az esetben fizeti ki az árát, ha „cselédjei belenyugosznak“. — „Cselédjei“ nem nyugodtak bele. Viszszakérte tehát a pénzt. Filó ur nem adta. Eltelt azóta 3 év; ez idő leforgása alatt nagyon sokszor ismételték a vevők kérésüket. Végre is tisztelendő ur nem szabadulhatott tőlük s egyszer azzal bocsájtotta el őket: ha valaki az általuk ígért összszegen megalkudja házát, rögtön visszafizeti az előleget. És nemcsak a kérdéses összeget, hanem még többet is ígért a házért M. . . Filó ur ígéretere számolva, B. ismét elment pénzt kérni. — Filó ur már ekkor eltagadta, hogy ő tőle valaki kérte volna a házat. — F. hó 3-án Filó ur azt fejtegette a templomi gyülekezet előtt, a sz. irás alapján, hogy „felebarátinkat ne igyekezzünk megkárosítani“. B. minden áron pénzt ohajtott s elérkezettnek vélte az időt óhaja valóítására; „tehát mégis megtért, — gondolta, — mert nagyon elérzékenyülve prédikált“. — feleségével együtt bement hozzá. Tisztelendő ur a legnagyobb szíjjal fogadta őket; de, — mint mondá, — az uri sz. vacsorát kell egy betegnek kiszolgáltatnia, hanem várakozoznak, míg visszajő. — Elis ment; B. és B.-né ott maradtak. Filó ur visszasaérkezett és e szavak után: „mégis itt van ez a . . .“, kezénél fogva kivonszolta az öreg asszonyt, a tornácra amúgy isten igazában megszorogatta, úgy hogy, eszméletlenül rogyott a kövezetre; sőt ezzel még nem elégedett volna meg, hanem kocsisával akarta kidobtatni az utcára. B.-né azóta betegen fekszik. A vizsgálat folyamatban van. Mikor ezt az esetet halottuk: kétségbe vontuk annak valóságát. Hogyan? Filó ur tehetet volna illet, ki felebarátink iránti szeretetre int bennünket? Ő öklözött volna meg egy ker. felebarátját, ki oly megindultan hirdeti Krisztus ama szép mondását: „Aki téged megdob kövel: dobd vissza azt kenyérral? ugyanő, ki a keresztényi türelmet hangoztatja minden alkalommal? ugyanaz a Filó ur, ki arraserkent a szöszékből: Ha téged megbánt valaki, bocsáss meg ő néki hetvenhétszer? ő követett volna el ily brutális cselekedetet, ki sir, — ha látják, — Krisztus neve említésekor is? (talán a kiséri tormától), ugyanő lenne az, ki az evangéliom alapján feunen hirdeti: „Ne kívánd a másét?“. Az nem lehet, hogy egy pap, isten fölkezt szolgálja ily bünt követett volna el? Hiszen ő istenfélő (?) ember;

az isten pedig velök van azokkal, kik őt tisztelik, pa rancsait megtartják; hiszen azoknak veszi el esztét, kik tőle elfordulnak . . . . . Nem vétkezhetett az ilyen ker. ember. — Fájdalom! hogy ugyanaz a Filó ur, ugyanaz a pap, ugyanaz a szent ember tette ezt. — Ő szokta mondani hogy üres az isten háza és erkölcstelen a nép, ő, ki csak anyagi jólétének gyarapításán munkálkodik felebarátja megrontásával. Tehát az ő szájából hallgassuk isten igéjét, ki a legszembetűnőbb satírálja cselekedetével a legszentebb igazságot? őt tiszteljük, ki érdemtelenné teszi magát e tisztelőre? — Igenis, nem megyünk isten házába, hogy sirjunk a képmutatókkal. Nem vagyunk erkölcstelenek, hanem az ilyen pappal nem akarunk együtt vétkezni. Mondja ön, ugy-e tisztelendő ur. „Oh miért kellett ezt nekem megérnem?“. Mi meg azt mondjuk rá: „Oh, csakhogy egyszer már megérté! (E hírt, melynek alapját csak halálom után ismerjük, a beklüldő kívánsága szerint és felelősségére változatlan alakban közöljük. Szerk.)

Értesítések. Figyelmeztetnek a lakosok hogy a városban bármimemű építkezések vagy kerítkezések a városi tanács jóváhagyásával kell, hogy történjenek, annáifogva kik építkezni vagy kerítkezni akarnak, a megkezdés előtt legalább 8 nappal a polgármesteri hivatalnál küldöttség kikérése végett jelentkezzenek, mivel a küldöttség csakis szerdai napon eszközölheti a vonalok kijelölését, s az építkezést akkor kezdeheti meg bárki is, mikor a tanács által végzésileg értesítetik; a végzéstől eltérő építkezés, valamint bejelentés nélkül történtek az illető kárára pénzbírság fizetés mellett büszütötteknek. — Puskás Varga Sándor nagynyomási első osztályu földje eladó. — Török Sámuel Zalotai 10 hold földje 3 évre haszonbérbe kiadó. — Aradi Lajosnak a régi téglaházán innenlevő első osztályu földje apróvetemény alá kiadó. — Gönci Sámuel kistőkei 3 hold földje dnyve alá kiadó. — Varga István nagynyomási első osztályu földje kukorica alá kiadó. — Gondi János IV. t. 151. sz. háza haszon bérbe kiadó. — Sarki Molnár Sándor terehalmi pusztára nyári legelőre lovat és marhát vállal. — Balassa Péter ur I. t. 248. sz. házában hereszénája van eladó. — Peszei Imre IV t. 318. sz. háza eladó. — Kanfi Horváth Ferenc II t. 270. sz. háza eladó. — Nagy Benjámin nagynyomási másodos tályu földje haszonbérbe kiadó. — Hajdú János kovácsnak az új gyógyszerár átellenébe egy külön lakhely, s két szoba, egy éle- és egy nagy kamra e folyó év. sz. György napjától haszonbérbe adandó, értekezni lehet saját házában III. t. 149. — Ifj. Nyiri József 180. sz. a. házában egy külön álló tágas utcára nyíló szoba haszonbérbe kiadó. — Zoó János I. t. 157. sz. házában egy külön lakás van sz. György naptól kiadó, a lakás áll 2 szoba konyha és kamrából, azonkívül 1 külön bejáratu padolt szoba magányos férfi számára kiadó. — Kanász Mihály örökösöknek kurca parti házuk szabad kézből, a nagynyomási első osztályu, a bökényi harmad osztályu földjük és bökényben az árterük eladó. A venni szándékozók Kanász Sáránál alkut tehetnek a fölso pártan.

* „Magyar ember könyvtára“ Ilyen című havi folyóiratnak első füzetét vettük és azt látjuk belőle, hogy ez a vállalat igen életre való és hasznos. Az első füzet tartalma igen változatos, elég jó közlöményeket tartalmaz. E folyóirat szerkesztője Pokorny Jenő, előfizetési ára egész évre 2 frt, félévre 1 frt. mely összeg a kiadóhivatalhoz, Budapestre (József-városi körut, Hébel-ház.) küldendő.

Mikor visszajöttem, még folyt a tanácskozás a két nő és Ernő közt, Doroghy berugása jókor jött és mindnyájan el voltunk ragadtatva.

— Me féljen Adél kisasszony, mindennek jó vége lesz!

— Adja Isten!

— Ugy lesz, ugy kell lennie! — erősité Ernő és nagy lelkesedtségében anyi szabadságot vett magának, hogy Adél homlokát megcsókolta.

— De Ernő! — tiltakozott szerényen a leány, mi alatt magát a bizalmas szólással árulta el.

Bárdosné arcán a megelégedés derjtje volt látható.

Elbucsuztunk és szobánkba mentünk aludni hogy jókor fölkelhessünk.

— Nos Ernőkém, ugy-e jól kezdődik, holnap a diadal teljes lesz!

— Hiszem és reménylem, csakhogy onnyi boldogságot elnyerni nem mindennapi dolog és becsülettel kell azt kiérdemelni.

— Azt bizony doktor, te már régen kiérdemelted.

— Ki ám, ha az embernyúzás érdem lenne!

Jót neveltünk rajta.

De te barátom az emberiségnek egyik legelső ótevője vagy és megérdemled hogy — —

— Jó, jól a többit már tudom kívülről — —

— Annál jobb, legalább ugy teszel, amint szép tisztod hozza magával.

— No azt tettem és teszem is mindig.

— Szó ami szó, a leány 24 óra alatt a tied.

Befordultam a puha protectió ágyba, jó éjt kívántam Ernőnek és kezdtem nagyokat álmodni. Ernő is csendesesen viselte magát, bár világos volt, hogy az édes reményből és kétségből nem igen sok opiumot lehet készíteni.

Másnap reggel kemény lárámra ébredtünk föl. Az öreg ur nagy zajjal nyitott be a szobába.

— Föl, föl vadászok, a reggeli kész, a szánokba már befogtak. Siessenek ücsém! — azzal be az ajtót, mi pedig szépen kikeltünk a puha ágyból és a már kellemes hőmérsékűvé fűtött szobában csakhamar föl-rántottuk vadászöltönyeinket. Ernő hamarabb elkészült az öltözéssel és rohant kifelé, bizonyosan Adélhoz.

Én is mi hamar utána vágattam. A reggelinél már majdnem mind ott voltak. Adél kellemes reggeli ruhában forgolódott az asztal körül és bizonyitgatta a vendégeknak, hogy a cukrot nem jó kimélni. Különösen a doktornak jutott ki az eddességből.

Nemsokára Doroghy is megjelent. Arcán világos nyomai voltak esti balesetének, de az őt nem nagyon zsenirozta. Abban a regementben, melyben ő él, ez már katona-dolog.

A vendégek mosolyogtak, hogyléte fölöl kérdészködtek.

Az öreg némileg bosszankodott és Ernővel kezdett értekezni puskája és vadászszerelevényeiről.

A reggeli mihamar elnyeletett és a szánok csörtettek a folyosó elé.

— Talpra legények, induljunk!

Kiki futott puskája és tarisznyája felé és csakhamar készen állott a kompánia.

A kompossessor urak a legelső szánokba helyezkedtek nagy lármaival készülvén az utra. Doroghy Akos is közéjük keveredett. No hiszem, el is kezdődött mindjárt a csipkedés és a jámbor áldozat csak akkor vette magát észre, mikor már a szánok nagy ujjongás közt a kapun kivágtattak. Ezt már szapulják!

Mi ketten Bárdossal és egy jó öreg földesurral jutottunk egy helyre. Utolsó volt, aki fölült, a doktor. Bárdosné és Adél a kocsiig kijöttek és nagyban fogadták, hogy a nyulakért és a rókáért kijönnék délután. Mi természetesen biztattuk, hogy 3 szánnal jöjjenek, mert egy nem lesz elég.

— Aztán meg ne löjék ám valahogy, Karádi ur! — kiáltott utánunk Adél, mikor már a szán megindult.

— Ne félj madaram! — mondja vissza Bárdos; — ő majd kireperálja magát, ha meglövik is.

Azzal a szán kivágtatott.

Szép, igazi vadászni való idő volt.

A hófuvas nem nőtt nagyra és vadászcizmával könnyen át lehetett gázolni rajta. Az ut mellett a föld-deken vakó fehér hólepel volt, itt ott hármas állatlábnyomokkal beszitgatva.

— Lesz jó szűret! néztek mennyi nyulnyom! vigasztalt minket Bárdos.

— Itt meg egy rókanym, uram bátyám! — mutatott a hóra Ernő.

— Igazán! — hát ücsém még ehez is ért; — nohát ha olyan jól tud hozzá, hát ez miesoda nyom itt! — és egy négyes vaskos nyomra mutatott.

— Hektor nyomá!

— Hm! hát már a nevét is tudja a kutyának.

Szép, szép!

A doktor azután beszélgetésbe eredt Bárdos- és az öreg földesurral és láttam az öreg arcán, hogy a derék fia kezdi megnyerni tetszését.

Hát még mikor az ut mellett hirtelen egy nyul fölugrott és mig mindenki fegyver után kapott, Ernő a reptülő szánról ledurrautotta.

— No ez derék, mienk az első nyul, hozza hamar el ücsém.

Ernő leugrott és elhozta a nyulat. Hektor az első kocsiától vágatott a lövésre vissza s nagy örömmel vigyorgatta fogát a vérző áldozatra.

A nyul illő módon a széna közé jutott és tovább mentünk. Elöl jó kedvvel a varjúkat pufogatták a fákról. Nem sokára a tiszai csöszháznál voltunk. A hajtók épen a pálinkás jó reggelt élvezték s ki puskával, ki anélkül melegegett a tűz körül. (Folyt köv.)

Különfélék.

* Megrázó esetet beszél el egy bécsi lap, mely a napokban egy bécsi estélyen történt. Nagy és fényes társaság volt a tánc javában folyt. A táncoló leányok közt különösen föltűnt egy általánosan ismert nagyiparos szép leánykája, ki csak nem rég hagyta oda a növelését, s most mint egy fiatal báró jegyese vett részt az estélyen. Folyvást és szenvedélyesen táncolt. Hirtelen azonban tánc közben görcsös nevetésben tört ki, őrlöngve ugrálni kezdett, haját tépdaste s azután ájul-tan összerogyott. Ebből magához tért ugyan; de ön-

tudatát nem nyerte vissza. Teljesen megőrült, s annyira dühöng, hogy kényszer-zubbonyt kellett ráadni.
* Borzasztó párbaj történt közelébb a belga-francia határon. Egyik párizsi teremben két előkelő ur, egy gróf és egy herceg a francia választások miatt oly nagy vitába keveredett, hogy a gróf a herceget arcul ütötte. E miatt másnap reggel párbajra került a dolog. Az elkeseredett küzdelemben már két sebet kapott a herceg, de a vérvesztés dacára és bár alig állhatott lábán, nem hagyott föl a vívással és végerejét összeszedve, egyszerre oly csapást mért ellenére, hogy ez mint villám által sújtva, összerogyott. Ekkor a herceg halásápadtan, véresen, ingadozva elővette zsebkendőjét, majd elhatározottan a hullához közeledett, a vérbe,

mely a gróf mély sebéből folyt, bemártotta zsebkendő-jét, ezt az elrémült tanúk szemé láttára arcához dörzsölte és így szólott: „Önök el fogják beszélni, mint bosszultam meg az arculütést. A sértő vérevel mostam meg arcomat!“ E szavak után saját két tanujához fordult a herceg és így folytatta: „Önökre bízom e zsebkendő: adják át nőmnek; meghagyom neki szent kötelesség gyanánt, hogy nászajándokul adja azt leányunknak. E hozományt hagyja neki az atya, mint nevének tisztaságát“. Alighogy ezt kimondta, halva rogyott össze, s arcán a kielégített becület nyugalma mosolygott.

Felelős szerkesztő: **Kulinyi Zsigmond.**

H I R D E T É S E K.

Üzlet megnyitás.

Alulírott bátorkodom a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, miszerint cipész üzletemet Kunhegyesről Szentesre tettem át. Enélfogva ajánlom magam bármilyen nemű, a cipész szakmába vágó munkáknak a legjutányosabb és legpontosabb elkészítésére.

Midőn a nagyérdemű közönség minél számosabb megrendeléseire esedezem, egyszersmind magamat kegyeibe ajánlva, maradok alázatos szolgája

Dóka Sándor, cipésmester.

Lakásom: Pap Mihály szűcsmester házában.

Ujonnán épült

H Á Z A M

I. t. 307. szám alatt, szabad kézből eladó, vagy bérbe kiadó.

Sonnenfeld S.

Gyepszéna eladás.

A szentesi rom. kath. plébánia lapistói tanyáján, 6 boglyából álló, kitűnő minőségű, mult évi termésű

gyepszéna,

kedvező föltételek mellett eladó. — A venni szándékozók értekezhetnek Pintér Jánosnál. Kisér, IV. t. 275. sz. alatt.

Kiadó!

Alulírott I. tized, 33-ik számú házábanál 3 szoba, konyha, kamra; — Vekerlaposon hereföldje, kiadandó.

Kotvics János.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, miszerint

szabó üzletemet

megnyitottam; készítek mindennemű, ó- és új divat szerinti férfi öltözeteket a legjutányosabb árért. — A n. é. közönség pártfogását kérve, maradok

Varga Albert.

Lakásom: III. t. 331. sz. a. van.

20% árleszállítás

20% árleszállítás!

Tisztelettel tudatom a nagyérdemű közönséggel, hogy árveréseken, nagymennyiségű kézműárakat bámulatos olcsó áron sikerült megszereznem, enélfogva azon helyzetben vagyok, hogy mindennemű, a főfőárak szakmájába vágó cikkeket **20% árleszállítás mellett** adhatom. Nevezetesen nagyválasztékban léteznek: **karton, batiszt, festő, cérna-kanavász, anginet, barket, schiffon, schlezlaj, rumburgi, creász és egyéb nemű vásznak, fekete és minden színű divatos liszter, fekete és színes selyem, fej- és nyakravaló selyem kendők, ugyszintén a legujabb tavaszi kendők.**

Különösen ajánlom nagyválasztékú **gyapjuszövetemet, pervienek, kék és fekete posztóimat,** melyek bámulatos olcsó áron megszerezhetők.

Nagyválasztékban vannak továbbá: **női cipők, férfi ingek minden színben, nyakkendők, gallér, kézelők és keztyük,** melyek a legjutányosabb árért kaphatók.

Midőn a n. é. közönségnek eddig tanusított bizalmáért köszönetemet nyilvánítom, kérem továbbra is becses pártfogásukat.

Reichlinger Henrik.

Bolthelyiség: Pollák-féle ház, görög templom átellenében.

20% árleszállítás

MEGHIVÁS.

A Mindszenti „Önsegélyző-egylet“ részvényes tagjai, minthogy a f. hó 5-én megtartott közgyűlésén az alapszabályok átváltoztatására határozatképes számmal meg nem jelentek, ugyan e hó 19-én a „Polgári-kör“ helyiségében d. u. 3 órakor, az alapszabályok 38. §-a értelmében tartandó

közgyűlésre

ezenel meghivatnak.

Kelt Mindszenten, 1876. márc. 7.

Az igazgatóság.

Pályázati hirdetmény.

Szentes városánál lemondás folytán üreseedésbe jött s 500 forint évi fizetéssel, szabad lakással, az eladott facsémétek és kerti növények árának 10 száztlójával díjazott

kertészi állomásra

a pályázat ezenel megnyitvatván; — pályázni kívánók fölhivatnak: hogy szabályszerűleg fölszerelt folyamodványaik, — melyekhez erkölcsi önviseletükről, eddigi szolgálatukról és szakképzettségükről szóló hiteles bizonyítványok csatolandók, — f. évi april hó 1-ső napjáig Szentes város polgármesteri hivatalához beadni el ne mulasszák.

Kelt Szentes város képviselő-testületének 1876. évi március 2-án tartott közgyűléséből.

Jegyzette:

Cicatricis Pál, főjegyző.

HIRDETMÉNY.

A Szentes város tulajdonához tartozó ugynevezett Széchényi kertbe, a Kurcán keresztül, egy 85-342 méter hosszú és 2-844 méter széles töltésen szükségeltető járda, hid- és korlát fölépítése tárgyában tartandó nyilvános árlejtési határidőül folyó hó 27-ik napjának délelőtti 9 órájára tüzetett ki, mire a vállalkozni kívánók, a kőműves munkára 67, az ácsmunkára pedig 25 frt. tizszáztlói bánatpénzzel ellátva, alulírott hivatalos helyiségében megjelenni — hol az árlejtési föltételek addig is megtekinthetők — ezenel fölhivatnak.

Szentesen, 1876. március 10.

Honthy László,

h. tanácsnok.

322/1876 t.

Hirdetmény.

Az 1876. évre szóló házadó összeirásai és kivetési lajstromok, f. hó 13-tól kezdve 8 napok alatt a városi adópénztári hivatalnál oly célból vannak közzemlére kitéve, hogy azokat minden adózó polgár a mondott helyen naponként d. e. 8 órától 12-ig, d. u. 2 órától 5 óráig szabadon megtekinthesse és a netaláni hibás kirovás ellen észrevételeit annak idején megtehesse; miről is a városi közönség azzal értesítettik, hogy mindenki e részbeni jogát, a fönt mondott határidőn belül érvényesíteni annál is inkább igyekezzék, mert az e tekintetbeni mulasztásból netalán eredhető káros következményeket mindenki önmagának tulajdoníthatja.

Kelt Szentes város tanácsának 1876. évi március 11-én tartott üléséből.

Kristó-Nagy István,

polgármester.

F ö l h i v á s.

Azon urakhoz, kik alulírott tajtpipájára tettek, miszerint folyó hó 12-én délután 3 órakor a kaszinó termében történendő húzásra megjelenni sziveskedjenek.

Szentesen, 1876. március 10-én.

Póos János.

Szentesen, nyomtatott a kiadó-tulajdonos: Cherrier Jánosnál. 1876.